

NAPREJ

Glasilo jugoslovanske socialno demokratične stranke.

Izhaja razen nedelj in praznikov vsak dan popoldne.

Uredništvo in upravnništvo v Ljubljani, Frančiškanska ulica šte. 6, I. nadst. Učiteljska tiskarna.

Abonement: po pošti s dostavljanjem za dom za celo leto K 42.—, za pol leta K 21.—, za štiri leta K 105.—, za mesec K 3.50. Za Nemčijo celo leto K 46, za ostalo tujino in Ameriko K 54.

Iskrati: Enostopna petič vrstica 30 v; pogojen prostor K 1.—; razglasi in poslana vrstica po 60 v; večkratne objave po dogovoru primeren popust.

Reklamacije za list se pošiljajo prosto.

Posamezna številka 20 vinarjev.

Drobno pisemce iz Trsta.

Dne 20. decembra 1918.

Tudi to pot sem prisiljen biti kratek, ker sem izvedel šele v poslednji uri, da mi bo mogoče vam poslati malo poročila. Sicer pa ni niti posebno važnih dogodkov, ki bi bili vredni, da bi se o njih poročalo. Da se pa gode tudi pri nas vsakdanje reči v enaki meri in enakovredne kakor po vseh drugih krajih, ni nobenega dvoma. Toda te ne spadajo, po mojem mnenju v današnji dnevnik. Na svetu a zlasti v svetovni politiki in v socialnem gibanju se gode prevelike stvari, da bi bilo sploh vredno se pečati z dnevnimi skrbmi malega in velikega meščanstva.

Tržaški »Ljudski oder« je pričel zopet z delovanjem. Upajmo, da mu bo mogoče, nadaljevati plodno kulturno delo in da mu ne bodo delale italijanske oblasti nobenih ovir. Vsaj topot mu jih niso delale. Predavala je namreč pisateljica Marija Kmetova o slovenski moderni. Prvo predavanje je bilo v torek, 10. t. m. dočim je bilo drugo in zadnje v torek, 17. t. m. Obe predavanji sta bili izredno bogato obiskani od strani vseh slojev tržaškega slovenskega prebivalstva, ki je bilo predavateljici opravičeno hvaležno za lep duševni užitek in za zlate nauke. Med prvim in drugim predavanjem se je zgodila ona velika katastrofa, ki nam je vzela za vedno iz naših vrst pesnika-pisatelja in sodruha Ivana Cankarja. Zaradi tega in pa zavaljo dejstva, da je tvoril in tvori še vedno Cankar z županičjem srebrni vrelc slovenske moderne literature, je bilo posvečeno drugo predavanje županiču in Cankarju. Pred predavanjem je pa imel sodrug dr. Ferfolja, predsednik »Ljudskega odra«, spominski govor o pisatelju in človeku Cankarju, ki je kot velik in zvest prijatelj našega društva se pred kratkim predaval v tržaškem domu. Govor dr. Ferfolje je poslušalo občinstvo stoje z globokim in grenkim občutkom, da nam je vzela kruta usoda nekaj česar ne dobimo nikdar več, in da je nastala v slovenski literaturi praznina, ki je ne bomo tako kmalu izpolnili. »Ljudskemu odru« in pisateljici Kmetovi vse priznanje in hvale. — Nihče ne ve, kako se bodo razvile tržaške razmere za Slovence. Zato se nam ne zdi napačno, ako trdimo, da je sveta dolžnost vseh tržaških Slovencev, ohraniti v življenju in v sposobnosti za resno delovanje dve največji in najpomembnejši tržaški kulturni društvi t. j.: Ljudski oder in Dramatično društvo.

Poslednje je tudi že pričelo, po dolgi trnjevi poti, s svojim kulturnim delom. Dosedaj smo imeli v gledališčni dvorani Narodnega doma več prireditev in vse z zelo dobrim uspehom. Sezona je bila otvorjena z večerom, kjer je nastopilo v deklamacijah, prizorih in pantomih skoro vse gledališko osebje. In sicer z dobrim uspehom. Nadalje se je igrala komedija »Morala«, komedija »Vrag« dram: »Nepošteni« in »Tuji kruh«. Te dni pa

bomo imeli priliko gledati igro »Zemlja«. V splošnem se igra precej dobro, za kar gre posebna hvala neumornodelavnemu režiserju in globokemu umetniku Skrbniški, ki pripravi vsako uprizoritev z zares skrbno ljubeznijo do slovenskega gledališča. Obisk pri predstavah je jako dober, v največ slučajih naravnost sijajen. Podpirajmo vsi tudi to društvo, ki naj postane kmalu ognjišče našega kulturnega življenja.

V vrstah tržaške italijanske socialistične stranke vre nekoliko in nastajajo dan za dnem male, a vendar važne izpremembe. Najprej vas bo zanimalo, da je prišlo do precej resnega spora med ital. soc. političnim odborom in sodrugom Puecherjem. Poslednji, ki predstavlja v stranki od nekaj tendenco narodnih desničarjev, nastopa čezdalej bolj samovoljno in odkrito proti posameznim sodrugom in išče tajno in odkrito tesne stike z nesocialističnimi demokratičnimi elementi in strankami. Pred kratkim je pa objavil (ali, kakor sam trdi, dovolil objaviti) v italijanskem dnevniku »Il Resto del Carlino«, daljši članek, pisan v popolnoma nacionalistično imperialističnem duhu proti Jugoslovanom in naperjen proti sodrugu Tuntarju, ki stoji strogo na stališču, da se mora uvesti teorija o samoodloči narodov tudi praktično. To Tuntarjevo mnenje je zavzela tudi stranka. Zaradi tega članka, ki ni bil niti lep, niti socialističen in se ni naslanjal niti na resnična dejstva, je bil Puecher od Političnega odbora pokoran precej močno in se sedaj pričakuje, da izstopi iz stranke. Drugo je sedaj to-le: Italijanska soc. stranka stoji sicer odločno na stališču samoodloče narodov, vendar je izpremenila svoje stališče glede vprašanja, kaj naj se priporoča ljudstvu, ako pride do plebiscita. Dokler je bila Avstrija še živa in se je mislilo, da pride do poštene konfederacije avstrijskih narodov, je stala italijanska soc. stranka na stališču, da postane Trst s primerno okolico, samostojna republika poleg drugih prostih narodov bivše Habsburške dinastije. Odločno so bili vsi proti temu, da bi se priklopil Trst Jugoslaviji. Zgodovina ali bolje rečeno, dogodki so obrnili stvar po svoje in sicer tako, kakor so trepetaje pričakovali nekaterniki, ki so gledali resnici v obraz brez očal vsakršnega navdušenja. Danes, pravijo ital. socialisti, ni mogoče več priti do konfederacije, vsled česar odpade, po njihovem mnenju zahteva po samostojni republiki. So torej zato, da ljudstvo odločuje potem plebiscita. V tem slučaju pa ne bi več zagovarjali zahteve po tržaški republiki. Kot Italijani so torej zato, da se priklopi Trst Italiji in so to svojo idejo podprli že z mnogimi tozadevnimi izjavami in s svojim pristopom k italijanski socialistični stranki pa s pristopom od strani strokovnih organizacij k splošni italijanski delavski zvezi. Na drugi strani so pa odločno proti temu, da bi zasedla Italija slovenske ali bolje rečeno, Jugoslovanske pokrajine in zahtevajo, da se prepreči na vsakem morju, torej tudi na jadranskem, nadvlado kateresibodi oblasti.

O teh vprašanjih pa, ki se o njih vroče in zelo subjektivno razpravlja v italijanskem časopisu, vam poročam drugič.

Lep pozdrav

Iv. Sokol.

Protestni shod proti Italijanom.

Na tisoče ljudi se je zbralo včeraj dopoldne ob 10. v veliki dvorani hotela »Union«, da so protestirali proti brezvestni okupaciji zapadnih in južnih delov naše mlade države. Kot zagovorniki samoodloče narodov v smislu socialističnih načel so nastopili na shodu tudi naši socialno demokratični govorniki, ki so prebrali slednjič obširno resolucijo, ki jo priobčimo zaradi pomanjkanja prostora jutri. Referenti vseh treh slovenskih strank so otvorili protesten shod, pojasnili njegov pomen in namen ter podali besedo govornikom s Primorskega, Istre in Koroškega. Razložili so potek italijanske okupacijske akcije, ki ni nič drugega kot nesramna kršitev mednarodnega prava in poseganje v pravice jugoslovanskega troimega naroda, utemeljevali neupravičenost okupacije jugoslovanskih delov naše države in ogorčeno protestirali proti italijanski pohlepnosti po osrčju našega državnega telesa. S tem, da so nam vzeli Gorice, Trieste in osušili zaledjje, okupirali Istro in Dalmacijo, so nas odrezali od morja, na katerega se tako eminentno naslanja vsa Jugoslavija. Dokler Italija ne opusti teh zasedenih ozemelj, Jugoslavija ne more priznati miru, kajti mir na tako krivični podlagi bi neprestano izzival na nove vojne, kar ne bi bilo prav nič v skladu z Wilsonovimi 14. točkami. Češkoslovaška in jugoslovanska javnost, ki sta s svojim protiaustrijskim delovanjem omogočili razpad stare Avstroogrške in pripomogle Italiji do »zmage«, se morata smatirati za ententini zaveznici in Italija bi morala biti Jugoslovanom le hvaležna za dobljeno zmago, toda povrača nam z ne-hvaležnostjo in nam grozi s poginom. Proti temu je Ljubljana včeraj ogorčeno protestirala in naznanila svoj protest tudi jugoslovanski vladi v Beogradu, ki naj posreduje pri ententi. Londonski pakt danes ni več merodajen in ne more biti več veljaven, ker so se razmere temeljito spremenile in ker ga je ovrgel že Wilson z onim dnem, ko je proglasil svojih 14 točk. Včerajšnji protesten shod pa je dokazal, da si je Ljubljana svesta velike nevarnosti in da okupacije ne more nikdar priznati.

Uredništvo in upravnništvo »Napreja« imata telefonsko zvezo št. 312.

LISTEK.

Božič leta 1915.

(Spominj na Ivana Cankarja.)

Pred tremi leti je bilo. V Judenburgu na Zgornjem Štajerskem je bil nastanjen nadomestni bataljon 17. pešpolka avstrijske armade. Po vseh mogočih šolah, privatnih hišah in barakah nam je bilo odkazano bivališče, kjer smo bili stisnjeni kot slaniki, drugič zopet nekoliko bolj komodni, toliko namreč, da so poedinemu možu dovolili spat na eni slamnici.

Mene so dodelili varnostni straži na kolodvoru, zabijajoč mi, da izpolnjujem svojo dolžnost vestno le tedaj, če nikomur ne dovolim vstopa na peron. Lahko je bilo to delo za telo, a duševno me je ubijalo, zakaj zdelo se mi je, da opravljam službo rablja. Imel sem tu priliko, videti prizore, ki so mi globoko rezali v dušo, ki so spreminjali moje mišljenje in sejali v srce sovraštvo do onih, ki so bili povzročitelji vseh teh šikan. Uboga žena, ki je spremljala svojega moža ali sina, vračajočega se k polku, ni smela k vlakcu, da bi še enkrat zamahnila v slovo njemu, kojega morda ne vidi nikdar več... Smeli pa so tja častniki z damami, ki so bile na prodaj vsakomur in vsak čas; smela je na peron elita

(?) Judenburga, in to na višje povelje. Spomnil sem se pri tem prizoru vedno svojega rodnega kraja in mislil, kako hudo bi bilo meni pri srcu, če bi vsled takih drakoničnih odredb ne mogel še enkrat vdeti one, ki so mi dragi, koje ljubim...

A videl sem tudi nešteto krat prihod stotin mož in mladeničev, ki so prihajali z vlakom iz Ljubljane, da osvežijo »železni« polk, da pomnože število kandidatov smrti pri tem ali onem »maršbataljonu«. Prihajali so, nekateri veseli, a po večini žalostni, saj so vedeli, da nesó naprodaj svojo kožo za druge, da bo njih kri prelita zama, proti njihovi volji, proti njihovemu mišljenju. Klicala jih je domovina-mačeha; odzvali so se temu klicu, neprostovoljno so prihajali, da jih tu izurijo in potem ženo v svetovno mesnico, umirat za interese svojih tlačiteljev in s svojimi telesi pomagati graditi nemški most do Adrije, do Bagdada. A vse to ni pomagalo nič, nemški imperialism, militarizem in kapitalizem so strti; na njih mesto je stopila ideja svobodnih narodov; le žal, da stopi najbrže v ospredje zopet trda pest ententnega kapitalizma in nje buržoazije. Isto je to, le firma je druga. In če ostane pri tem, če se narodi ne vzdramijo, bo zopet prišel čas, ko bodo klicali pod orožje nevedno ljudstvo, da bo pod firmo »za domovino« neslo v boj svoje vse, svoje življenje za kapitalizem v narodni obleki.

In v enem teh transportov sem zagledal tudi Tebe Ivan. Žalost se mi je nasehila v srce, ko sem videl in vedel, da so Te pripeljali semkaj zato, da Ti dajo zadnjo klofuto, da Te uničijo še bolj, da Te ugonobe. Bil si jim trn v peti in ko se je ponudila prilika, so zgrabili zanj z obema rokama; hoteli so, da služiš in krvaviš za ono Avstrijo, ki si jo vedno tako sovražil; da v družbi proletarskega naroda daš življenje za one, kojih sistem si bičal in proti kateremu si se vedno boril.

Dodelili so Te 4. stotniji. V »lesenih barakah s prekrižanimi tramovi« si imel svoje bivališče, tam si gledal obraze, ki si jih med drugim opisal v svoji labudji pesmi »Podobe iz sanj«. Poveljnik stotnije, nadporočnik Seunig, znan vsem »Janezom« kot najhujši despot, rogovila brez para, je bil i Tvoj poveljnik. Ne vem, Te je li spoštoval vsled Tvojih del, mogoče se je bal Tvojega peresa, napram Tebi se je pokazal bolj človekoljubnega. A le kratko je bilo Tvoje bivanje v Judenburgu, kratko po času, a dovolj dolgo, da si videl vse gorje, ki je le moral preštati velik del naroda, ki Ti je bil ljub in drag.

O Božiču 1915. leta so mi po dolgem moledivanju in dokazovanju, da je »diensteszulässig«, dovolili tri-dnevni dopust. In srečen slučaj je hotel, da sva se našla v Celovcu v kupeju vlaka, ki nas je peljal proti domu. Živahno je bilo v njem, bili smo veseli, ker gremo k svojim dragim, da v njih sredi preživimo božične

27. t. m. opereta »Cornevilski zvonovi« za »B«-abonement.

»Cornevilski zvonovi«. Ljubek in prijeten je njih glas, sega do srca, da se širi v blaženem uživanju njihovih tonov. Najlepši so ti glasovi v vsej opereti, nekaj skrivnostnega zveni iz njih, kakor pravljica iz davnih dni. Sploh je se muzika v tej opereti še največ vredna, lahka je in fina, dejanju primerna. Vsebinske operete je malo zavozlana in je v kratkem naslednja: Bivši stari marki Cornevilski je pred leti zbežal iz dežele vsled političnih vzrokov. Premoženje je zapustil v oskrbo Gaspardu, ki je tekom let prenehal misliti na Cornevilsko gospodo, ker se tudi markijev vnuk ni nič javil. Edino v trgu živečo dedinjo Germaine je vzgojil kot svojo nečakinjo in jo hoče omožiti z nekim uradnikom. Premoženje Cornevillov si je pa prisvojil in ga skrnil na starem gradu. Da bi odvrnil ljudi od gradu, je uprizorjal tam strašenje, in po okolici je šel glas, da prebivajo v gradu duhovi. Pred leti je rešil iz vode Germaino marqui Henri Cornevilski, ki se je takrat nepoznan mudil v teh krajih. Ker je moral nenadoma spet oditi, je pustil nezavestno deklico na bregu. Postopač Gremicheux jo je našel in se priglasil za njenega rešitelja. Germaine je prisegla, da se poroči samo s svojim rešiteljem, in da si ne ljubi Gremicheuja, vendar hoče držati svojo obljubo in se upira vsem Gasparovim prigovarjanjem. Pri Gaspardu pa služi Resa, katere rod je tudi nepoznan in ki ljubi Gremicheuja. Prične se domišljati, da je rojena visokega rodu. Dejanje prične na trgu dekel; kdor je na ta dan sprejet v službo, je vezan za gotov čas pri svojem gospodarju. Henri Cornevilski, ki se je vrnil v domovino zopet nepoznan, najame Reso, Gremicheuja in pa Germaino, ki skuša na ta način odtegniti se Gaspardu. Isti dan pričinja ljubavno nagnjenje med njo in Henrijem. V drugem dejanju se odloči Henri preiskati kljub svarilom grad. S seboj vzame tudi Reso in Gremicheuja. V dvoranah najdejo vsepolno znakov, ki kažejo, da se je neznano človeško bitje večkrat mudilo v njej. Med drugimi najdejo tudi listino, kjer je vpisano, da je bila mlada grajska gospica izročena pred leti Gaspardu v oskrbo zaeno z velikim grajskim premoženjem. Po raznih znakih postane verjetno, da je Resa ona grofica. Ko čuje Henri Germainino zaobljubo svojemu rešitelju, spozna v njej deklico, ki jo je rešil smrti on sam ter sklence kaznovati Gremicheuja. Isti dan Gaspard v gradu, ko zopet straši, zaviti v belo rjuho in ga ukazuje prijati. Gaspard, ki vidi, da mu ugrabijo priljubljen zlat. V tretjem dejanju se razplete vozelo dejanja. Resa, ki igra nenadoma ulogo bogate grofice, poroči na koncu Gremicheuja, ker preda Gaspard Henriju listino, ki je dokaz, da je prava plemkinja Germaine, Gremicheu prizna Henriju, da ni on rešil deklice, nego spozna v njen častnika, ki mu je takrat izročil nezavestno deklico. Gaspard spozna v svetlem trenutku v Henriju markija Cornevilskega, na kar se zvrši njegova zaroka z Germaino. Lepo opereto so primeroma slabo igrali, zato morda tudi ni imela uspeha, kakor bi ga bila lahko dosegla. Pomanjkanje operetnih moči je očitno. To dokazuje tudi — Danilo. Pohvaliti pa je treba Skalsko, ki je s svojim simpatičnim nastopom splošno ugajala. Mohorič ima malo prešibek glas, ostale vloge pa so bile bolj srednjeverstne. — p —

Zadnje vesti.

Dr. Korošec pride v Ljubljano.

Zagreb, 23. dec. Dr. Korošec se odpelje danes zvečer iz Zagreba in pride ponoči v Ljubljano.

Funkcije Narodnega Vjeća prenehale.

Zagreb, 23. dec. Funkcije Narodnega Vjeća so prenehale, člani N. V. pridejo v državno Vjeće, ki se sestane za mesec dni. Povodom imenovanja vlade države SHS je bila 22. ob 10. uri dopoldne seja poverjenikov N. V., dalje vlade za Hrvatsko, Slavonijo in Istro, v tej seji se je sklenilo, da stavijo svoje mandate regentu SHS na dispozicijo. Isto so storili vsi veliki župani in so stavili svoja mesta banu na razpolago.

Notifikacija države SHS. Zastava. Grb.

Belgrad, 21. dec. Današnja seja ministrskega sveta je sklenila, da se ima vsem državam notificirati konstituiranje nove vlade in prositi priznanja nove države. Vsa poslaništva in konzulati se bodo zvali poslaništva in konzulati države SHS. Državna zastava SHS v horizontalni legi zgoraj modra, sredi bela, spodaj rdeča. Državni grb je beli dvoglavi orel. —

Aprovizacija.

Prodaja kruha na Sv. dan. Na sv. dan v sredo, dne 25. t. m. so prodajalne kruh cel dan zaprte. Stranke dobe kruh za sredo že v torek.

Prodaja praških klobas na ubožno akcijo. Mestna aprovizacija bo prodajala klobase v vojni prodajalni v Gosposki ulici v torek, dne 23. t. m. popoldne, strankam z rudečo izkaznico »B« od št. 900 do 1200. Vsaka oseba dobi četrt kilograma; kilogram stane 8 K.

S seje mestnega aprovizačnega odseka, dne 20. decembra 1918. Peku Kavčiču v Spod-

nji Šiški, Celovška cesta 2, se dodeli odslej moka in bo sam pekel kruh. Peku Tomšiču iz Mirne pri Gorici bo tudi dovoljeno peči kruh, kakor hitro dobi v Ljubljani primerno pekarijo. Moke za kruh ima aprovizacija za enkrat dovolj na zalogi, dočim ji bele moke za kuho primanjkuje. Prihodnji krušni teden se honorira izkaznico za moko z 1 kg in sicer dobi vsaka izkaznica za pol kilograma bele moke in pol kilograma črne moke. — Na B-izkaznice ubožne akcije se razdeli 1 vagon jabolk po 2 K za kilogram. — Mestna občina je prevzela od vojaštva v Dobrem polju večjo množino drva, ki so zložena na postaji. Teh drva je približno 1200 do 1500 kubikmetrov. Županu Musterju iz Kumpolj pa ni bilo všeč, da prevzema mestna občina drva tik kolodvora v Dobrem polju in je začel na enkrat vsiljevati drva, ki so zložena v Brezju pri Kumpoljah, to je približno 7 kilometrov od kolodvora. Prišel je navzlic izrečnemu naročilu, da prevzame mestna občina le drva na kolodvoru, voziti drva iz Brezja. Mestna občina ljubljanska tega samovoljnega ravnanja župana Musterja ni mogla trpeti in mu je zato prepovedala, še naprej dovažati oddaljena in s tem tudi vsled dovoza veliko dražja drva iz Brezji pri Kumpoljah. Župan Muster je hotel vsiliti oddaljena drva samo vsled tega, da zasluži lepe denarje pri voznini. Jasno je, da bi bila mestna občina zelo škodovana, če bi dopustila prevzemati drva, ki jih sploh ni kupila in poleg tega veliko dražja vsled visokih prevoznih stroškov. Končno mestni občini popolnoma zadostujejo drva na kolodvoru v Dobrem polju, ki jih je do 1500 kubičnih metrov. V Ljubljani je sedaj dovolj drva in jih vsakdo lahko dobi, kolikor hoče, samo na mestni magistrat mu je treba priti po nakazilo. Toliko v odgovor na Musterjevo »Poslano« v »Slovincu« glede dobrepoljskih drva.

Izdajatelj in odgovorni urednik
Josip Peteljan.

Tisk »Učiteljske tiskarne« v Ljubljani.

Št. 16.726.

Razglas.

Pobiranje pasjega davka za leto 1919 se bode pričelo z dnem 2. januarja 1919.

Ta davek je plačati v okrožju ljubljanskega mesta za vsakega psa, izvzemši za one, ki so za varstvo osamljenih posestev neobhodno potrebni.

Lastniki psov naj si preskrbe za to leto veljavnih pasjih znamk najkasneje do dne 20. februarja 1919 pri mestni blagajnici proti plačilu

osem kron.

Z ozirom na § 14 izvršilne naredbe o pobiranju pasjega davka opozarjajo se lastniki psov, naj pravočasno vplačajo takso, ker bode polovil konjač od 20. februarja 1919 nadalje vse one pse, ki se dobe na ulicah brez veljavnih znamk.

Mestni magistrat ljubljanski
dne 11. decembra 1918.

Zahvala.

Vsem, ki so spremili našega ljubljenege sina

Lojzeta Privšek

k zadnjemu počitku, zlasti so drugom pevcem ter prijateljem in darovalcem vencev izrekamo najiskrenejšo zahvalo.

V Hrastniku, 19. decembra 1918.

Rodovina Privšek.

Predilnica in tkalnica v Tržiču sprejme takoj sposobnega, zanesljivega in treznega

kočijaža

ki zna s konji dobro in ljubeznivo ravnati ter se zamore pri kočiji in težki vožnji porabiti. Mlademu, krepkemu, oženjenemu možu se daje prednost. Stalna služba je zagotovljena. Vstop takoj. Osebna predstava in ponudba zaželjena.

Dražbeni oklic.

V petek dne 27. t. m. ob 9. uri dop. se bo prodala na Vrhniku

1 lepa, velika, lesena baraka

in sicer potom javne dražbe. Kupnino bo položiti takoj v gotovini.

V Ljubljani, dne 22. decembra 1918.

Po nalogu poverjenika za javna dela in obrt
Jelenc, stotnik.

PEKO

najboljše kakovosti se zopet dobe po dnevni cenah v zalogi tovarne čevljev

Peter Kozina & Co.

v Ljubljani (Bregu).

Pismena naročila se vsled sedanjih razmer ne izvršujejo, ter se priporoča osebni nakup.

Čevlji

Čevlji z gumijevimi podplati

so zopet tukaj. Zadnjič je namreč zaloga surovin pošla.

Cena: moškim čevljem . . K 85⁻
ženskim čevljem . . „ 73⁻

ZALOGA ČEVLJEV „PEKO“

Ljubljana, Breg. Peter Kozina & Co. Ljubljana, Breg.

Naročila po pošti se ne izvršujejo.